

Rozán Eszter:

De ki az a Richard?

Ma november hatodika, csütörtök van, 16 óra 15 perc. Itt ülök ebben az elhagyatott szobában, ahová bezártak, és rágcsálom a ceruzám végét. Azt mondták, addig nem engednek szabadon, amíg pontosan le nem írom, mi történt. Mintha el lehetne mondani szavakkal az utóbbi egy hét eseményeit! Olyan gyorsan pörgött egymás után minden, hogy igazából fel sem fogtam. Azt mondják, megöltem Richardot, de én ezt tagadom. Hozzá sem értem. Soha életemben nem bántottam egyetlen élőlényt sem, még a pókokat is kiengedem az ablakon, pedig ők aztán igazán csúnyán néznek ki. Amúgy meg, ha arra kíváncsiak, hogy mi miért történt, akkor Ádámnál és Évánál kell kezdenem, vagy talán még előbbről.

Meg lehet érteni a jelent a múlt ismerete nélkül? Talán igen, ám ha nincsenek előzetes információink, akkor előtérbe kerülnek a spekulációk. Nem akarom hosszasan taglalni a gyerekkoromat, különben is, klisének számít, ha elmesélem, hogy engem már az anyám se szeretett, a nevelőapám időnként elvert a nadrágszíjával, a nagymamám meg egyszerűen kitagadott, mert nem úgy viselkedtem, ahogy kellett volna. Egy szülőnek minden bizonnyal könnyebb egy olyan gyereket elviselnie, aki csendes, szófogadó, szorgalmas, jó jegyeket visz haza az

iskolából, és azonnal ugrik, ha megbízzák, hogy vigye le a szemetet.

Hát igen, a szemetesvödör kiürítése az én reszortjaim közé tartozott, arról már nem igazán tehetek, hogy nem mindig a kukában landolt. Az úgy kezdődött, hogy először véletlenül melléöntöttem, aztán másodszor már szándékosan került a földszinten lakó Szabóék autójára az uborkahéj meg a használt betét, mert Szabó néni meg akarta tiltani, hogy az udvarban focizzunk, pedig nem is voltunk olyan hangosak, az meg csak természetes, hogy a gyerekek játéka némi zajjal jár. Ahol emberek élnek, ott nem lehet síri csend, valakinél mindig szól a zene, esténként bekapcsolják a tévét, a házaspárok veszekednek, a kutyák ugatnak, a csecsemők bömbölnek, ugye, nem szükséges folytatnom. A nagyobbak meg fociznak az udvaron. Néha nekirúgtuk a lasztit a falnak, de nemcsak a Szabóék oldalán puffant egy-egy eltévedt gól, nem tüntettük ki őket különleges figyelmünkkel, mindenki kapott belőle, aki a földszinten lakott. A többiek elviselték valamennyire, kivéve Szabó Árpádné született Beliczki Rozáliát. Sosem felejttem el ezt a nevet.

Rozália magából kikelve ordított ki az ablakon.

– Mégis mit képzelték, nevetlen kölykök! Te meg Júlia külön szégyelld magad! Lány létedre leállsz ezekkel a semmirekellőkkel. Majd megmondom az anyádnak, hogy jobban nézzen a körmödre!

Hát csoda, ha ezek után nem a kukában, hanem Szabóék nyiszlett autója motorházának tetején kötött ki a szemetesvödörünk tartalma?

Nyílik a cellám ajtaja, nem, azért ne legyünk igazságtalanok, bár be vagyok zárva, de nem börtön, ahol tartózkodom. Van benne egy élénkpiros műbőr kanapé két fotellel, egy íróasztal számítógéppel (nem azon írok, megsárgult papírt és erősen megfogyatkozott ceruzát nyomtak a kezembe, nem is tudom, mikor láttam ilyet utoljára), egy iratszekrény, és egy óriási tükör, ami szerintem torzít, mert nem lehet ennyire sovány az arcom.

Nyílik tehát az ajtó, és belép rajta egy marcona, borostás arcú fickó, ragyogó fehér zakót és világoskék farmernadrágot visel. Egyáltalán nem olyan, mint egy smasszer.

Elveszi a papírt, hosszasan tanulmányozza. A dühe váratlanul ér, észre sem veszem, ahogy lecsapja elém az írásomat.

– Mi ez? – kérdezi vészjósló hangon.

Nem értem a kérdést, ők parancsolták meg, hogy írjak, én csak engedelmeskedem.

A pasi nem várja meg, hogy válaszoljak, eltorzult hangon folytatja.

– Kit érdekel az elcseszett gyerekkorod? Azt hiszed, az enyém jobb volt? Az apám minden este részegen jött haza, alig győztünk előle menekülni, az anyám a testéből élt, a testvéreimet elvitte a gyámügy, és most akkor nézz meg engem!

Azt hiszem, költői felszólításnak szánja, de ő erőszakkal felemeli a fejemet.

– Nézz csak rám! Bűnöző lett belőlem?

Mivel nem ismerem, fogalmam sincs, mit követett el, és mit nem, de jobbnak látom, ha ráhagyom.

– Nem lett!

– Na, látod! Pedig hányszor lett volna rá alkalom, hogy megbotoljak. Soha életemben nem loptam el semmit, pláne nem gyilkoltam. Én tisztelem, és betartom a törvényeket, nem úgy, mint egyesek.

Felkapja a papírt, előbb arcul legyint vele, majd apró darabokra szaggatja.

– Visszajövök egy óra múlva. Ha addig sem lesz semmi, megnézheted magad! Richardról akarok hallani, megértetted?

Összerezzenek, ahogy becsapódik az ajtó.

Egy jól megtermett pók mászik a falon, legalább nem vagyok egyedül.

Mit írjak Richardról? Ha a gyerekkorom nem érdekes, akkor beszéljek arról, hogyan telnek a napjaim felnőttként? Nem hiszem, hogy olyan különleges lenne az életem. Reggel felkelek, megiszom a kávémat, leviszem a kutyát, persze csak rövid időre, nehogy elkéssek a munkahelyemről, aztán dolgozni megyek. Délután bevásárolok a legközelebbi szupermarketben, este vacsorakészítés, tanulás a gyerekekkel, megint kutyaséta, és már véget is ért a nap. Legalábbis így volt régebben.

A lavina csak egy héttel ezelőtt indult el útjára, amikor komoly gondot okozott az ébredés, alig bírtam kikecmeregni az ágyból, Bobby pedig nem volt hajlandó hazajönni a sétából, emiatt aztán jól elkéstem. Rettegve léptem át a munkahelyem küszöbét, főnököm rendkívül

kényes a pontosságra, de szidás helyett széles mosollyal fogadott.

– Üdvözöllek körünkben! Mától új beosztást kapsz, te leszel az idegenforgalmi részleg vezetője.

Egy szót sem értettem az egészből, egy könyvesboltban dolgozom eladóként, hogy kerül ide az idegenforgalmi részleg, pláne úgy, hogy nem is beszélek nyelveket.

Ahogy jobban megnéztem, a rikító vörösre festett hajú nő nem is az én főnököm volt, csak nagyon hasonlított rá. Bemutattak rögtön egy orosz ügyfélnek, csak makogni tudtam. Utána egy francia következett, és ez már így megy egy hete. Az idegenek csak bólogatnak, láthatóan elégedettek, pedig nem tudok kommunikálni velük.

Újra nyílik az ajtó, fogva tartóm áll előttem.

Magából kikelve ordít:

– Mi ez? Még mindig nincs semmi Richardról! Nem megmondtam, hogy róla akarok hallani?

Hirtelen belém hasít az iszonyatos felismerés, hogy FOGALMAM SINCS, ki az a Richard. Ezt közlöm is az őrzőmmel, aki kérdően rám néz.

– Ez biztos?

– Igen, biztos.

Nem szól egy szót sem, fejével a kijárat felé mutat.

Már ugrom is, és rohanok a szabadság felé, az sem zavar, hogy sivatagon át vezet az út.

Kár, hogy sosem fogom megtudni a végét, mert közben felébredek.